

Ana Donu

Vargava

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DONȚU, ANA

Varșava / Ana Donțu; - București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0610-4

821.135.1

Ana Donțu
VARȘAVA

© Nemira, 2019

Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Angela DUMITRICĂ

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST SRL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0610-4

Cuprins

Păpușa Charlie.....	5
Un anotimp pentru Carla	31
Sora de sub pat	47
Călăii	67
Până dimineața	89
Umbra	109
John Malkovich.....	119
Jocul	125

Păpuşa Charlie

Unchiului meu îi plăceau balenele, dansurile populare grecești, muzica irlandeză, vinurile seci și istoriile fantasy. Îi plăcea să fotografieze câte un lucru special din fiecare loc nou vizitat; acesta putea fi un hotel, o cafenea, o stradă, o cerșetoare adolescentă cu părul încâlcit, un fel de mâncare, un ghiveci cu flori căzut pe asfalt. Îi plăceau stridiile Bélon, la cuptor sau crude, cu lămâie și sare; uneori, când se întorcea dintr-o călătorie, zdrăngănea de dimineată cratițele, până mă trezeam și veneam în bucătărie; atunci, îl vedeam curățându-le cu peria în chiuvetă, apoi le apăsa cu palma pe tocător și le desfăcea valvele cu un cuțit, tăia o lămâie în jumătate și o storcea deasupra scoicii, îi presăra sare și mi-o întindea mulțumit. Aspectul lor gelatinos și izul de baltă îmi făceau greață, dar o mâncam așa. Nu prea făceam mofturi cu el.

De altfel, stridiile și algele erau singurele produse de mare care îi plăceau. Unchiul avea foarte clar delimitate chestiile care

îi plac și cele pe care le detestă. Pentru el, existau doar astea două categorii. Lucrurile de care nu îi păsa erau foarte puține – de exemplu, fotbalul și eclipsele. Restul se încadra fie în lucrurile plăcute, fie în cele detestabile. Categoria în care mă încadram eu îmi era neclară.

Unchiul avea diverse nume de care habar n-avea, le știam numai eu, fiecare cu subînțelesul lui. Preferatul meu era Ihti, de la Ihtiandru; nu era cel mai inspirat, dar era printre primele inventate, care mie îmi dădea o satisfacție aparte, pentru că unchiu-miu nu suporta peștele. În lista cu lucruri detestabile, peștele era printre primele. Aspectul solzos, mirosul, gura care se cască după apă, zbaterea agonică, ochii fără pleoape erau o priveliște înfiorătoare pentru el.

Ihti e fratele tatei. Tata mi-a povestit că unchiu', pe care în realitate îl cheamă Alex, suferea de o boală mai rară de când era mic. Avea oasele extrem de casabile. Era suficient să se împiedice și să cadă sau să se lovească din neatenție cu piciorul de dulap, ca să-și frângă osul. A avut o copilărie cumplită, petrecută toată în ghips. Bunicii îl îndopau cu pește, ca fosforul și calciul din el să îi întărească oasele. Chestia asta i-a provocat nu numai dezgust, dar și o groază irațională, pe care o avea față de orice detaliu care îi putea aminti de aceste ființe.

Pentru lecțiile de artă plastică, atunci când aveam ca temă pentru acasă un mozaic, alcătuiam compoziții cu sâmburi de pepene sau solzi de brad, dispuse frumos în silueta unui biban sau a unei plătiți. Chiar și un mozaic era capabil să-i producă repulsie. Ihti mereu îmi verifica temele când era acasă.

Părinții mă lăsau de multe ori în grija lui, căci aveau obiceiul să-și petreacă weekendurile sau vacanțele departe de casă. Adevărul e că nu le prea păsa de mine, deși mențineau aparența unor părinți iubitori, ceea ce era dezgustător pentru mine, așa cum era peștele pentru Ihti. Nici el nu avea tot timpul din lume, dar se ocupa de mine. Nu din milă și nici din obligație. Avea cui să dea ordine, pe cine să educe și pe cine să umilească.

În timpul școlii, mult timp nu am avut prieteni. Nici eu nu eram prea de treabă și nici colegii mei. Mai ales că majoritatea nu erau nici buni, nici răi cu adevărat, ci undeva pe la mijloc. Erau ipocriți, bârfitori, lași, scorneau minciuni, puneau la cale intrigi. Nu erau nici ca Baban dintr-a zecea, care nu se murdărea cu prostioare dintr-astea ieftine. Dacă nu-i plăcea de tine, venea direct și îți dădea un pumn în nas. Nu făcea deosebire între băieți și fete, mari sau mici, toată lumea nu era decât terenul lui de distracție și tot ce exista în ea îi aparținea. Îi înșfăca pe puștii din primare, îi întorcea cu capul în jos și îi scutura până le cădea totul din buzunare, apoi alegea banii, iar mașinuțele și roboțiii îi strivea sub bocanci. Odată, am ieșit de la lecții, mi-am luat o plăcintă din cantină, am pornit spre casă și, când am dat colțul școlii, m-am ciocnit de el. Baban mi-a smuls plăcinta din mână și și-a îndesat-o pe toată în gură. Molfăia ca o combină sub privirile mele șocate, după care m-a împins plictisit în zăpadă și s-a dus.

Colegii mei erau niște lichele. Pe băieți i-am caftit de când eram mici, de fiecare dată când mă apucau de cosițe, așa că mai târziu nici nu se apropiau de mine să mă tragă de elasticul sutienului, cum făceau cu celelalte. Fetele, în schimb, mă urau pentru rochiile frumoase și parfumurile scumpe pe care mi le aducea

unchiul din străinătate, pe când ele se mânjeau cu pomezii ieftine din piață. Aveam uneori probleme cu profesorii pentru că veneam îmbrăcată așa, dar nu-i băgam în seamă. Atunci era moda cu chematul părinților la școală pentru orice abatere, lecție neînvățată sau obrăznicie. Eu veneam cu unchiul, care juca teatru de față cu ei și după aceea, când ne întorceam acasă, făceam mișto împreună de balcoanele directoarei și de curul gras al dirigintei. Alte motive să-mi cheme părinții nu aveau, pentru că învățam și citeam pe rupte de frica lui Ihti. Până să ajungă tema de acasă în fața profului, trecea de câteva ori prin mâinile unchiului și mâncam bătaie pentru orice problemă rezolvată greșit sau vreo compunere scrisă cu lehamite. După ce făceam tema pentru acasă astfel încât să fie de zece, Ihti mă pune să citesc cărți. Îmi dădea cărți grele, nu cele obișnuite pentru vârsta mea. Nici vorbă să mă prefac că citesc, căci după-aia mă verifica ce am înțeles. Și nu mergea doar să-i povestesc subiectul, trebuia să reflectez la ea. Asta pentru că Ihti nu suferea femeile neîngrijite și inculte. Femeia, în viziunea lui, trebuia să fie în orice împrejurare elegantă, machiată cu gust și deșteaptă; câtă frumusețe avea de la natură nu mai conta atunci.

Dacă vedea că pun un pic de grăsime pe mine, mă ținea la diete și mă fugărea pe stadion. Alergam câteva ture, până îmi ieșea limba de un cot. Apoi, făceam așezări. Mă întindeam pe covor și făceam abdomene. Ihti îmi ținea picioarele și număra. Făceam gimnastică, pentru că, după părerea lui, eram rigidă ca un trunchi de copac. Așa am învățat să fac podul din picioare și șpagatul.

Nu aveam voie să mă uit la filmele de doi bani de la televizor și să ascult rahaturile de la radio. Mă exaspera cu Hitchcock și Tsoy. Dacă mă prindea că fac altfel decât îmi spune el, curățam covoarele și frecam podelele până adormeam acolo, pe jos.

Părinților nu le păsa ce fac, ce citesc și ce ascult. Își vedeau de-ale lor. De ce să se ocupe de mine, dacă Ihti locuia alături și îl ducea mai bine capul?

Ihti a lucrat un timp ca șofer de cursă lungă. Când pleca undeva, începea cheful. Mă uitam la toate filmele siropoase care rulară la TV și îl obligam și pe Charlie să o facă. Ascultam pop, dance și alte căcaturi; nu că mi-ar fi plăcut, ci așa, din răutate. După ce mă săturam, îi puneam căști lui Charlie cu sonorul la maximum și îl uitam în fața unui film prost. Leneveam toată ziua și umblam nepieptănată în pijamale prin casă. La școală îmbrăcam blugi și maiouri, exact ce detesta Ihti, în schimb, profii erau mulțumiți că nu mai îmbrac rochiile alea țipătoare. Dar nu-i lăsam nici pe ei să se bucure prea tare. Îmi permiteam să vin cu teme nefăcute și să fiu puțin obraznică. Profii mai treceau cu vederea ieșirile astea ale mele, pentru că de regulă eram cea mai bine pregătită la lecții. Nu exageram nici eu, ca să nu înhaț cumva un doi și să frec podelele o săptămână întreagă după ce se întorcea unchiul. Seara, înainte de culcare, mă postam în fața lui Charlie cu o prăjitură cremoasă și o devoram pe îndelete. Îi spuneam și câte calorii are. Normal că nu le calculam, ziceam și eu un număr mai mare, ca să-i fac în ciudă.

Charlie e păpușa masculină cu păr roșu și ochi verzi pe care mi-a dăruit-o Ihti când aveam vreo șase ani. Îmbrăcată într-un costum verde în carouri și pantofi cu șiret. Totul din stofă de

calitate. Au nemții dracului stil în a îmbrăca până și o păpușă, chiar și pe cea mai hidoasă, ca Charlie. Avea gura rânjită într-un surâs ironic, care mă enerva la culme. Obișnuiam să-i închid ochii și să-i lipesc cu scotch, pentru că eram sigură că din capul lui Charlie mă privesc ochii verzi ai unchiului. Mi-a dăruit-o ca să mă urmărească atunci când dorm sau când e plecat. Charlie a avut multe de îndurat, săracul, dar și el își lua revanșa.

Când eram mai mică, Ihti m-a luat odată cu el când avea de transportat marfă în nu știu ce țară și părinții nu erau acasă. Prin vămi am stat ascunsă într-un divan. Mă apucase panica și nu puteam să respir – nici nu era prea mult aer acolo, ce-i drept. Atunci, în întuneric, au apărut ochii sticloși și verzi, apoi zâmbetul odios al lui Charlie, care s-a apucat să înfigă ace în mine, să-mi strivească degetele unul câte unul sub pantofii lui mișto, să mă dea cu capul de lemnul divanului și, fir cu fir, să-mi smulgă părul, așa cum îi făceam și eu lui. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Charlie nu uita nimic și o făcea cu mai multă clasă decât mine, nemernicul. În schimb, eu îl chinuiam mult mai des decât el pe mine. Și ce dacă o făceam mai prost?

I-am făcut netrebnicii și lui Ihti, foarte rar, pentru că mi-a fost frică de el de când mă știu. Dar n-am făcut-o pe ascuns, ci ca pe cel mai firesc lucru. Într-o duminică dimineața venise un prieten de-ai tatei cu o plasă de peștișori mici. Fusesse noaptea la pescuit, a scos cu năvodul o mulțime dintr-ăștia și ne-a adus și nouă. Tata mi-a dat peștii să-i duc la bucătărie, eu, însă, i-am luat și am mers la Ihti, am intrat în casă, fără să-mi pese unde e sau ce face, am intrat în baie și am golit plasa cu peștișori direct pe podea. Erau încă vii și se zbăteau pe teracota albastră. Ihti era,

probabil, în dormitor, se auzea muzică de acolo. M-am întors acasă. Cred că a auzit zgomotele, căci nu am încercat să mă fac neobservată. Eram în curte și mă jucam cu pisica când l-am văzut pe Ihti ieșind afară alb ca moartea. Nu mi-a zis nimic. Și nici după aceea nu a pomenit vreodată de chestiile astea. Mai târziu, mă îngrozeam eu însămi de ceea ce făcusem, dar în momentele alea eram total indiferentă.

Altădată, i-am ferfenițit toate cămășile din garderobă. Așezată pe jos, cu foarfeca în mâini, am acoperit podeaua cu bucățele de pânză. Odată, m-am dus în grădină și am strâns larvele de pe cartofi, după care i le-am împrăștiat pe cearcef.

Nu știu de ce făceam asta. Știam doar că toată lumea era rea, toți aveau ceva de ascuns, toți musteau de ură, iar eu nu mai puțin decât ei.

Singurul om cu adevărat bun pe care l-am cunoscut vreodată era Aliosha. Mi-a fost coleg dintr-a șaptea, a venit pe la începutul anului școlar. Maică-sa îl luase și fugise de bărbatul său la părinții ei. Cam toți făceau mișto de el, până și fetele pe care nimeni nu le băga în seamă. Nici cu numele nu i-a prea mers, „Aliosha“, în vocabularul nostru de copii răutăcioși, însemna „bleg“, „tocilar“, „mămăligă“. Problema e că numele părea să i se potrivească. Aliosha lua numai zece, era foarte educat și generos, orice lichea copia teme de la el și în semn de mulțumire îi arunca o înjurătură. Data următoare, Aliosha îl salva iar de nota doi, fără nicio ranchiună. Eu îl consideram prost din cauza asta și nu voiam să am treabă cu el. Nu făceam mișto, dar nici nu-l apăram vreodată. Nu-mi amintesc să fi

schimbat cu el mai mult decât niște cuvinte formale pe aproape toată perioada cât am fost colegi.

Ceva s-a întâmplat însă într-a opta, pe la finele anului. Mai rămăsese o lună până la vacanța de vară și practic nimeni nu mai învăța. Chiar și profesorii erau plictisiți și o lăsau mai moale. Unchiul era plecat cu marfă prin China și avea să lipsească cam toată luna. Îmi îmbrăcam blugii și maiourile mele colorate, eram fericită. Într-o pauză, m-am dus în spatele școlii, unde erau niște cauciucuri înfipite pe jumătate în pământ, rămășițe ale fostului teren de joacă, și m-am așezat pe unul dintre ele. Fumam o țigară șterpelită cu o zi înainte și îl examinam minuțios pe Aliosha, care stătea chiar în fața mea, peste alte câteva cauciucuri. Asculta muzică în căști. Mă întrebam dacă e chiar așa relaxat cum pare sau doar se preface. Nu înțelegeam cum naiba să fii liniștit când toți fac mișto de tine. Aliosha a simțit că mă uit la el și s-a întors spre mine. Eu fumam în continuare, nu mi-am ferit privirea. Eram curioasă cum o să reacționeze când e studiat vizibil. El mi-a zâmbit fără stânjenală. I-am zâmbit și eu. Atunci a venit lângă mine și l-am întrebat ce ascultă. Mi-a dat una dintre căști, mi-am stins țigara și toată pauza aia am ascultat împreună piesele lui preferate. Am intrat la oră cu cincisprezece minute întârziere. Era ultima. După ce a sunat, ne-am cărat cu toții acasă.

Tot restul zilei, când beam ceai, când mă uitam pe geam, stăteam întinsă în pat cu ochii în tavan sau pe jos făcând *stretching* rememoram scena din spatele școlii. Fără să vreau, îmi veneau în minte detalii pe care nu le remarcasem înainte: ochii, pe care nu îi știam atât de albaștri, vocea, care de aproape suna foarte

diferit de cea din sala de curs, brațele vizibil antrenate, dar mai ales căldura aia care venea de la el și mă tulbura.

A doua zi dimineața, când am mers la școală, am avut senzația că ceva se schimbase. M-am uitat foarte atentă în jur și am constatat că absolut toate erau la locurile lor și arătau la fel, dar că nu mai erau la fel. Am avut impresia că, peste noapte, când toți dormeau, lumea fusese substituită cu o alta, făcută să arate identic ca o păcăleală, noi nu trebuia să știm nimic.

În timpul lecțiilor, ne uitam pe furiș unul la altul. Aliosha stătea în dreptul meu, peste un rând de bănci. După cursuri, m-a condus acasă și mi-a povestit tot soiul de chestii despre trupele lui preferate.

În zilele următoare, m-am așezat cu el în bancă și am început să ne petrecem împreună toate pauzele. Colegii erau uimiți de apropierea noastră, dar, știindu-mă răutăcioasă și preferând să mă evite încă din clasele mici, nu prea încercau să ne ia peste picior fățiș.

De la unchiul meu știam pe de rost tot rockul rusesc, însă cu Aliosha am descoperit muzica lui Alice Cooper, Pink Floyd, Nirvana. Dar, dincolo de toate acestea, am descoperit la el ceva nebanuit și de neînțeles când m-a vindecat de o eczemă pe tălpi, care mă chinuia de ceva vreme și nu o putusem trata cu niciun medicament. Ieșeam cu el în fiecare zi după lecții. Cum Ihti era plecat, iar cu părinții n-aveam treabă, puteam să merg în voie oriunde, oricând. În timpul uneia dintre ieșirile noastre pe malul lacului, după ce am stat tolăniți în iarbă și am ascultat muzică, nu m-am mai putut ține pe picioare când am vrut să ne întoarcem acasă. Mi-a scos sandalele și s-a uitat la tălpile mele

brăzdate de la un capăt la altul, apoi m-a dus pe puntea de lemn, care se întindea pe lac, la câțiva metri de la mal, și mi-a spălat picioarele în apă, iar rănilor mi s-au vindecat în trei zile.

Voiam să știu totul despre el. Îi ceream mereu să-mi povestească ceva.

Mi-a spus de bunica lui și de năzbâtiile pe care le făcea când era mic și era nesupravegheat. Cum a aprins odată casa și bunică-sa i-a vorbit de Dumnezeu, care stă în ceruri și de acolo vede tot ce face el jos, chiar dacă se ascunde în casă, prin dulapuri, sub pături, El îl vede oriunde.

– Eu obișnuiam să dorm întins pe burtă, dar atunci, gândindu-mă că Dumnezeu vede prin tavan, prin pereți și prin pături, am dedus că mă vede cum stau cu fundul la El când dorm. Era o lipsă de respect din partea mea, dar dacă mă întorceam pe spate ar fi fost o obrăznicie de-a dreptul. Așa am început să dorm pe o parte.

Ne-am hlizit tot drumul spre casă de-asta. Mi-a mai povestit cum se juca de-a v-ați ascunselea cu băieții și fetele din cartier.

– Știind că Dumnezeu îi vede pe toți ca în plamă, Îl rugam să mă ajute, amintindu-I că și eu am învățat pentru El să dorm pe o parte. Nu râde, și acum mă mai rog așa uneori, dar numai atunci când vreau foarte mult ceva.

– Și are efect?

– Cert e că la jocul ăla eram cel mai bun din gașcă. M-am mai rugat așa o singură dată, când te-am văzut prima oară la școală. Îmi doream să fim prieteni.

Aliosha obișnuia să țină post. Erau ultimile două săptămâni din Postul Paștelui și am început să postesc și eu cu el. Era *funny*

să mergem în cantina școlii, să dăm la o parte pârjoalele și să mâncăm terciurile alea grețoase. Adesea, după lecții, ne duceam pe malul lacului, ne tolăneam în iarbă și îi ceream să-mi recite psalmi. Mă făcea să râd. Îmi citea fragmente din Biblie, ca să-mi arate ce cretini erau cărturarii și cât de fain le închidea gura Iisus.

– Deci El a fost un luptător. Tu de ce nu ripostai când colegii își băteau joc de tine?

– Cred că dacă Iisus nu ar fi trebuit să le deschidă ochii cărturarilor și celorlalți, cu siguranță I-ar fi fost lehamite să se ia de ei.

Nu l-am mai văzut din iulie. A plecat pe neașteptate din țară cu maică-sa. După asta, școala nu mai era plictisitoare, ci nesuferită de-a dreptul.

De atunci, am ținut toate posturile de peste an. Ihti era uluit că mă pun singură pe dietă, și încă una mai severă decât cele impuse de el. Știam că ăsta e singurul lucru pe care îl mai puteam face împreună cu Aliosha de la distanță. Am învățat pe de rost psalmi și îi recitam când îmi venea să omor pe cineva.

Din toată povestea asta, voiam să înțeleg ce s-a întâmplat cu adevărat. Simt că tot ce am făcut a fost să pipăi pe margini și niciodată nu am ajuns la miez. Și nu știu dacă, amintindu-mi toate astea, repovestindu-mi-le iar și iar, mă apropiu de esență sau doar orbesc pe niciunde. Am cutreierat locurile în care am fost, în speranța că o să înțeleg ceva, până la urmă, ce s-a petrecut la ultima noastră întâlnire și, mai ales, ce s-a întâmplat în realitate în restul verii care a urmat.

Pe întâi iunie începuse vacanța. Primele două săptămâni le-am petrecut zi de zi împreună. Apoi, s-a întors Ihti și ieșeam mai rar, pe ascuns. Lui Aliosha nu-i prea vorbeam de unchiul meu, dar aveam grijă să nu dea ochii cu el vreodată.

A mai fost un precedent prin septembrie, când Aliosha nu era pentru mine decât un coleg stupid. Un tip dintr-a unșpea mă tot aborda în pauze; într-o zi, m-a condus acasă. Băiatul era cam enervant, de aceea nu prea m-a stresat când Ihti i-a spart nasul, mai ales că n-a urmat nicio morală pentru mine, niciun frecat de podele. Ihti nu mi-a zis nimic, de fapt. Nici n-a fost nevoie, pentru că tipul nu s-a mai apropiat de mine, iar alții i-au urmat exemplul. Dacă i-ar fi făcut asta lui Aliosha, cred că îl omoram.

Ultima oară când l-am văzut, nu am observat nimic diferit la el, deși am întors ziua aia pe toate fețele. Eram pe malul lacului, stăteam întinși în iarbă și ascultam muzică în căști. Priveam tăcuți mișcarea lentă a norilor. Îmi căzuse casca din ureche, dar am lăsat-o în iarbă și am urmărit ce se petrecea în jur. Era suspect de liniște, nu simțeam nicio adiere de vânt. Doar din iarbă se auzea zgomotul căștilor. Mai era totuși ceva care nu-mi dădea pace. M-am uitat mai atent la nori, de parcă în ei s-ar fi ascuns nu știu ce. Înțelegeam că e ceva foarte evident, care stătea chiar în fața ochilor mei și mă neliniștea, dar nu-mi puteam da seama nici în ruptul capului ce era. Am realizat ce se întâmpla cumva neașteptat, nu era ceva vizibil; cum credeam la început, era zgomotul unor bătăi de inimă, foarte rare, abia perceptibile, care, pe măsură ce trecea timpul, deveneau tot mai puternice și mai accelerate, ca atunci când alergi. Nu pricepeam dacă era inima

mea, a lui Aliosha sau a altcuiva. A ajuns să bată atât de tare, încât aveam impresia că o să se frângă, că o să se surpe din clipă în clipă, precum un zgârie-nori. M-am uitat spre Aliosha, el părea răpus de un somn adânc. Am vrut să-l trezesc, dar nu am mai putut face nicio mișcare, eram ținută acolo. Simțeam o presiune mare pe tot corpul, aerul devenise foarte greu, irespirabil. Zgomotul atinsese acele proporții când se transformă într-un țiuit absurd. Cum aveam capul întors spre Aliosha, vedeam că el dormea netulburat și, după mișcările pieptului, respirația lui era regulată. Eu, însă, mă sufocam. Nu puteam să cred că o să mor atât de ciudat și fără sens. Mă gândeam că o să-l sperii, că o să se trezească și o să mă găsească fără puls, o să intre în panică. Nu știu cât a ținut asta, știu doar că la un moment dat nici nu mai eram speriată, simțeam doar o neputință și o tristețe cumplite, atât de acut cum numai în vise pot fi. Apoi, aerul a revenit brusc la normal și l-am tras în piept de parcă m-aș fi aflat mult timp sub apă și aș fi ieșit deodată la suprafață. Zgomotul s-a diminuat, se auzeau bătăile de inimă, dar tot mai rar, păreau că se afundă undeva în pământ, după care s-a făcut liniște. Nu mă puteam mișca. Mă bucura totuși faptul că îl puteam vedea pe Aliosha, că el era bine și că nu și-a dat seama de nimic.

Mai întâi, am reușit să-mi mișc degetele de la mâna dreaptă și am atins mâna stângă a lui Aliosha. El s-a trezit și s-a întors spre mine. Mi-a zâmbit la fel ca atunci, pe cauciucurile din curtea școlii. Am pornit acasă. Pe drum, mi-a povestit visul ciudat pe care l-a avut. Eu, în schimb, nu am putut să-i zic nimic.

A doua zi, Ihti m-a luat cu el într-o localitate aproape de graniță, unde avea chestii de făcut. Era un sanatoriu acolo și

m-a dus să urmez niște proceduri: masaj, băi, terapii și alte căcaturi. Eram, însă, prea absentă, aveam senzația că mâinile terapeutei masau un corp străin, nu pe al meu. Vedeam și auzeam totul ca din interiorul unui bazin. Voiam doar să mă întâlnesc cu Aliosha și să-i povestesc despre chestia aia. Gândul ăsta mă acapara în întregime.

Am stat acolo două zile.

Nu mă afectau nici comentariile lui Ihti la întoarcere. Privea înainte, strângând în mâini volanul, și mă întreba ce mi-au făcut acolo, de arăt ca o moluscă. Eu mă uitam prin parbriz și nu vedeam nimic, nu spuneam nimic. Ihti a tăcut și a băgat niște muzică. Atunci credeam că eram în halul ăla din cauza chestiei ciudate pe care am trăit-o acolo, pe malul lacului, acum știu că simțeam că l-am pierdut pe Aliosha pentru totdeauna.

Când am ajuns acasă, l-am sunat să ne vedem, dar nu mi-a răspuns. nici atunci și nici în zilele următoare. Nu mai știam ce să cred, nici ce să fac. Câteva zile n-am făcut nimic. Pur și simplu. Doar am urmat docilă tot ce-mi ordona Ihti. Îmi dăduse o pereche de pantofi de-ai lui să-i pun în ordine, iar eu, trântită pe podea, i-am lustruit toată încălțăminte din dulapul de la intrare.

Într-o zi, am ieșit și am luat-o spre el. În curte am văzut-o pe bunică-sa. Mi-a zis că Aliosha a plecat cu maică-sa din țară.

– Și când se întorc?

– Au plecat de tot.

Cam pe atunci a și început. Cum anume, nu aș putea să spun, pentru că toată perioada aia e învăluită în ceață. Îmi amintesc scene, crâmpieie, fără elementul de trecere între ele.

Îmi amintesc bine coșmarul pe care l-am avut toată vara aia. Unul și același mă stăpânea toată noaptea. Era un vis static în care nu se întâmpla, practic, nimic. Vedeam niște fire albe foarte subțiri, semitransparente, dispuse ca în portativ de la pământ până la cer. Pe ele, în centru, la o mică distanță de la pământ, era o față pe care o vedeam din spate, micuță și subțirică, într-o rochie albă. Părul ei, brațele și picioarele erau la fel de albe, semitransparente ca firele pe care urca. Totuși, nu se depărta deloc de pământ, rămânea la aceeași distanță. Toate elementele astea transmiteau o impresie de puritate, imponderabilitate și inocență. Dar, undeva în spatele ei, în colțul stâng al imaginii – pentru că vedeam toate astea ca pe un ecran –, era un bolovan mare, greoi și negru, după care pândeau un monstru, pe care-l zăream tot din spate, reușind să-i disting numai contururile. Toată atenția lui era concentrată pe fata care urca spre cer și nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce stătea în spatele ei. Scena rămânea mereu la stadiul acesta. Nu se întâmpla nimic mai departe. Vedeam toate astea ca spectator, deși era cumva real. Monstrul și bolovanul stăteau bine pe pământ, iar fata inocentă cu firele ei albe suspendate în aer formau un contrast atât de puternic, încât îmi provocau rău fizic, capul mi se desfăcea de oroare, în urechi îmi țiuia un sunet subțire și intens, ca de microfonie.

La trezire, greața și durerea aia de cap nu dispăreau, mă urmăreau peste tot întreaga zi. Nu aveam poftă de mâncare, iar atunci când mâncam, vomitam totul. Slăbisem foarte mult și nu aveam nicio prezență de spirit, mă simțeam ca o fantomă care bântuie lumea. Îmi amintesc că Ihti a avut multă grijă

de mine, îmi făcea tot felul de infuzii și decocturi, mă scotea des la aer, ne plimbam prin păduri. Am mers odată la cumpărături și mi-a zis să-mi iau ce vreau eu. M-a uimit, pentru că Ihti îmi alegea întotdeauna ce purtam, de la dresuri la haine și accesorii. Încălțăminte, genți, toate erau în stilul care-i plăcea lui. De data aceasta, stătea în apropiere de casă și vorbea la telefon, iar pe mine m-a lăsat să umblu singură printre rândurile de haine. În alte circumstanțe aș fi profitat de asta, poate alegeam ceva care-i dispăcea, cum ar fi fost blugi, topuri, chipiuri și adidași. Dar atunci n-am făcut decât să iau tot ceva pe gustul lui. Am mers într-o cabină de probă. Mi-am dat jos rochia și, chiar dacă mi-era frică, mi-am privit corpul în oglindă, până să probez haina. Nu era vorba de picioarele subțiri, nici de talia suptă, nici măcar de coastele proeminente, ci de petele alea fosforescente, care nu dispăreau nicicum. Erau tot acolo. Știam că o să mă destram. Erau dispuse pe piept și pe abdomen. Nu erau depigmentări, ci porțiuni luminoase, de parcă s-ar fi jucat cineva cu paleta în Photoshop. Poate nu trebuia să le privesc. Cică a-ți înfrunta frica e un act de curaj. Pe naiba! E o prostie doar. Un abandon în fața a ceea ce te va distruge. Fricile nu sunt degeaba. Sunt pentru a te avertiza, pentru a te feri de ceea ce e mai puternic decât tine. E ca și cum ai vedea un camion care se îndreaptă spre tine și, în loc să fugi, l-ai privi în față, te-ai lăsa orbit de luminile lui, de parcă asta l-ar împiedica să te strivească. Tot așa și razele care-mi băteau din spate mi-au găurit pieptul și, trecând prin mine, m-au orbit ca niște faruri, m-au destrămat până nu am mai văzut nimic al meu în oglindă.

După scena asta, nu mai sunt sigură de nimic din ce-mi amintesc. Mi-am revenit mai târziu, la spital, cu părinții la căpătâiul meu. Nu știu cât am stat acolo, amintirile mele s-au amestecat între ele, fără o anumită ordine, fără o legătură, e ca și cum în căderea aia în cabină aș fi scăpat din mâini un teanc de foi, iar acum le am în față încâlcite și nu reușesc să le aranjez. Nu știu câte s-au întâmplat pe bune și câte sunt delirul meu de bolnavă.

De aici, a început să se rostogolească bolovanul care a dus cu el totul.

Auzeam tot felul de bârfe care mă scoteau din minți, cum că Aliosha și maică-sa n-au plecat nicăieri, i-a găsit taică-su și i-a snopit în bătaie pe amândoi, până i-a omorât. Sau că maică-sa, îngrozită de amenințările pe care le primea tot mai des, a ticsit în grabă ceva lucruri în portbagaj și au luat-o spre București, unde i se promisese un loc de muncă, iar pe drum au intrat într-un camion și au murit pe loc. Am auzit, de asemenea, că Aliosha a plecat la o competiție, s-au dat cu carabinele în munți, la el ceva nu a mers și s-a prăbușit în gol, iar mama lui s-a sinucis înainte să fie adus acasă.

Totul era absurd, o nerozie. Noaptea îl visam strivit de trenuri, tăiat cu barda, decapitat. Dar cel mai des mă urmărea, seară de seară, coșmarul fetei diafane – o vedeam la o întindere de mână de tot ce i se putea întâmpla mai rău. Într-o astfel de noapte, m-am trezit nemaisuportând tensiunea aia, m-am văzut scaldată în lumina lunii, care trecea de-a dreptul prin mine, cu neglijeul sucit în jurul corpului, îmi vedeam pielea străbătută de sute de filamente, care se încâlceau între ele. Iar dincolo de haloul de lumină, ascuns în întuneric, l-am văzut pe Ihti masturbându-se.

Îmi amintesc foarte viu scena din grădină, când stăteam cu el în balansoar. Purтам una dintre acele rochii pe care mi le aducea din călătorii. Îmi povestea despre nopțile din Bangkok, cu thailandezi care se agitau în dansuri tribale, gloate de traves-tiți care te înghițeau și te rostogoleau pe gălăgioasa Shadows Street, te îndeamnau la toate, de la baruri cu striptease, droguri și prostituate la gândaci și scorpioni prăjiți, suvenire și pokemoni, breake și haș, direct în stradă. Atunci, au venit mama și tata, îmbrățișați, și ne-au vorbit despre chestii pe care nu le mai auzisem; zâmbeau fericiți, pentru că era o zi frumoasă, fără să observe mâna lui Ihti, care începuse să-mi coboare lent pe spate, apoi mi-a intrat sub rochie. Eu mă uitam la ăia doi și înțelegeam că ne-am scufundat iarăși cu toții în bazinul ăla cu apă, nu mai distingeam niciun cuvânt, auzeam doar ecoul lor surd, iar fețele alea atât de fericite le vedeam șterse, plutind cumva la kilometri distanță; deși aproape, făceau parte dintr-o cu totul altă lume, nu știu nici eu care, dar sigur nu a mea. Nimic din ce am făcut nu i-a adus aproape de mine; la început, au fost premiile de la concursuri școlare, înlocuite apoi de tot felul de bazaconii pe care le făceam tot la școală, dar n-a funcționat nici măcar mâna scrântită după ce am sărit din pom. Pur și simplu nu mă vedeau; adică, da, vedeau un contur care se bățâia prin fața lor, dar nu s-au apucat nici măcar să-l coloreze, cum făceam eu în albumele alea când eram mică.

Odessa. Destinația lor preferată. Nu a fost atât de demult. Vara trecută probabil. Plecaseră pentru câteva zile. Era duminică dimineața. Mă durea îngrozitor capul. Ihti m-a scos la o plimbare prin parcul de distracții, m-am învârtit în roata

dracului și atâtea altele, după care am stat pe la terase și tot ce vrei, suc și înghețată până durerea aia îngrozitoare de cap s-a transformat într-o durere îngrozitoare de burtă. M-am trântit pe o bancă în parc, m-am tras de păr, tremuram toată, i-am zis lui Ihti să mă ducă acasă. „Care acasă? La spital cu tine!“ Când m-am ridicat de acolo, o dără roșie mi-a ieșit de sub rochie, ca un șarpe care cobora pe picior. Nu mi-am dat seama din prima ce se întâmpla, am țipat și mi-am încleștat pumnii în cămașa lui. Îmi zicea că totul e ok, că e normal. Acasă m-am închis la mine în cameră, am stat în pat și am plâns. Mă simțeam umilită. Unde naibii umbla mama?

Atunci, în grădină, mă uitam cu ironie la ea cum nu bănuia trecerea aia domoală a degetelor lui pe marginea dantelată a lenjeriei. Eram coruptă chiar sub ochii ei și ea nu avea habar.

Iar Ihti... Ihti m-a pus să-i lustruiesc pantofii într-o zi. „Trebuie să arate perfect! Să sclipească precum luciul pe buzele tale!“ Era nervos. Încercările lui de a se stăpâni erau cam leșinate. Îi tremurau mâinile și buzele, iar mișcările lui erau impulsive, de parcă era electrocutat. Mi s-a făcut frică și m-am dus după pantofi, dar a venit după mine. În antreu m-a împins în perete și a țipat la mine. Creierii mi s-au făcut lipici în țeastă, nu mai înțelegeam nimic, m-am strâns în mine de spaimă. A ieșit imediat și mi-am dat seama că pleacă doar ca să nu dea cu mine de podea. Trântind cremă pe pantofii ăia nesuferiți, am simțit că se va întâmpla ceva foarte rău. Gândul ăsta devenise obsesiv, îl mestecam zi de zi, mai ales după ce Ihti a plecat iar undeva cu munca.

Vara era pe sfârșite. Eu eram complet terminată psihic.

Noaptea vedeam ochii lui Charlie cum sclipeau în întuneric. Mă privea. Și când îi acopeream capul cu vreo haină mă vedea prin pânză. Mă vedea și când îl ticseam în dulap, și când fugeam din cameră. Îi simțeam ochii urmărindu-mă în somn.

Uneori ieșeam să mă plimb. Stăteam undeva la periferie și mă depărtam de zona locuită până ajungeam într-un loc cu mulți copaci și vegetație, unde mai era și o casă neterminată, abandonată. Obișnuiam să merg în fiecare vară, să urc la catul de sus și să privesc norii, citeam semnele cerului și ale timpului, cum îmi imaginam eu. Pe cerul acela am văzut demult, tare demult moartea bunicii și cum peste ani voi pleca într-o țară străină. Vedeam blocurile urcându-se până la nori, străzile pline de lumini și oameni, aburii de cafea ridicându-se până în tavanul unui local zgomotos.

În vara aceea începusem să merg acolo și din alte motive. Când stăteam, ca de obicei, la catul de sus și urmăream schimbarea norilor pe cer, am auzit zgomote jos. M-am tupilat, încercând să văd ce se întâmplă, pentru că nimeni nu mai venea pe acolo, și am zărit o fetiță de vreo 10-11 ani cu o păpușă în mâini, care se uita speriată în jur. După ce s-a convins că nu o vede nimeni, a analizat terenul, a ales un loc și a scormonit o gropiță. A luat păpușa și i-a șoptit ceva la ureche, ca și cum i-ar fi fost frică să-și audă propriile cuvinte, apoi a pus-o în groapă, a astupat-o grăbită, a însemnat locul cu o piatră și a rupt-o la fugă.

Erau perioade când stăteam mult în casa abandonată, așa că i-am observat mania. Venea în fiecare sâmbătă cu o sticlă și uda locul cu pricina. Peste vară, era împânzit de iarbă și buruieni. Nu știu ce voia să crească acolo. O urmăream de la catul de sus,

pitită lângă spațiul gol din perete care ar fi trebuit să fie fereastră. Simțeam ceva malefic în ritualul ăsta săptămânal al fetiței și de fiecare dată mă cutremuram la gândul că ar putea urca odată la etaj. Sau și-ar întoarce pe neașteptate privirea și s-ar uita direct la mine, ca și cum ar fi știut dintotdeauna că eram acolo.

Mă gândisem chiar să renunț, dar, cum se făcea sâmbătă, picioarele se strecurau singure în adidași și mă duceau la casa aia, de parcă eu însămi făceam parte din ritual. Am mers într-o seară și am stat pe porțiunea aia fără grilaj prevăzută pentru balcon, m-am pus pe jos, rezemându-mă cu spatele de perete, și am așteptat apusul. În locul ăla, am contemplat cele mai frumoase amurguri pe care mi-a fost dat să le văd. Atunci, am văzut fața lui Charlie conturându-se printre rugurile aprinse de soare pe cer, cu ochii deveniți niște scânteie care se roteau în orbite, și am știut ce am de făcut.

Îmi era clar că nu mai ies teafără din vara respectivă. Eram deja otrăvită până în măduvă. Nu mai era nimic de salvat. În noaptea aia, m-am trezit udă leocă și mi-am dat seama că nu mă pot mișca. Trupul îmi era țeapăn, nu puteam deschide nici ochii, dar simțeam foarte bine acele pe care mi le înfigea Charlie pe unde nimerea, piciorușele lui fine care-mi striveau degetele sub pantofiorii lui de lac, îi auzeam până-n cotloanele cele mai primitive ale creierului blestemele și sufeream îngrozitor când îmi argumenta aproape academic de ce trebuie să-mi fie rușine cu mine, de ce ar trebui mai curând să putrezesc în casă, decât să ies în văzul lumii. L-am crezut atunci pe Aliosha că iadul există. Că ceea ce a fost cu mine nu erau decât prezentările de

rigoare, pe care mi le făcea Charlie, ca o păpușă bine educată. Am căzut apoi într-un somn adânc, iar când m-am trezit am început pregătirile. Nu era mare lucru: niște cârpe și benzină. L-am dus la casa abandonată, am înmuiat cârpele în benzină și le-am ticsit în Charlie prin gaura rămasă după ce i-am scos mecanismul ăla sâcâitor care-l făcea să vorbească și i-am dat foc. Para s-a aprins în interior și a ieșit repede prin găurile ochilor, care au ars primii, exact ca în amurgul reflectat pe cer cu o seară înainte. Am urmărit cum îi ard părul și hainele, cum i se chircesc treptat membrele și i-am spus: „Nu ești decât o bucată nenorocită de plastic, Charlie!“.

În principiu, ne-am completat perfect. Eu și fetița. Ea, cu pământul și apa. Eu, cu aerul și focul. Am făcut din casa abandonată un cimitir al păpușilor neascultătoare, cu primii doi nefericiți locuitori.

Trebuia să apară și ea în curând, așa că m-am ascuns în locul obișnuit, iar, când am urmărit-o cum turna apă peste mormântul păpușii, eram sigură că până la urmă cineva se înecă negreșit.

Au urmat câteva zile neobișnuit de calme, în care somnul meu nu mai era tulburat de coșmaruri, mă trezeam binedispusă, beam ceaiuri tonifiante și mă uitam la filme. Vestea a venit, categoric, în cele mai nepotrivite momente. Nu voiam să aud că Ihti a suferit un accident la întoarcere, când era în Ucraina, că mașina îi luase foc, că a avut numeroase arsuri și a murit în drum spre spital. Habar n-am ce a urmat. De aceea, nici măcar nu sunt sigură că vestea aia e o amintire, poate am fost doar

bolnavă și e o născocire de-ale mele. Cu ai mei nu vorbesc niciodată despre el, e un subiect tabu, numele lui nu se pronunță în casa noastră. Uneori îmi închipui că a rămas în China și s-a căsătorit, că într-o zi o să-mi trimită poze cu el în mijlocul unor peisaje însoțite.

Da, toată perioada aia a fost tăiată de-a dreptul din memoria mea. Cadrele cu momentul în care am aflat de moartea lui sunt alipite brutal cu o scenă de pe malul lacului. Un cadru izolat, căruia nu-i știu continuitatea, întrerupt și el cumva brusc. Era final de septembrie și începea să se facă rece. Venisem acolo pe înserate. Nu-mi amintesc asta din interior, mă văd ca pe un ecran cum îmi las hainele pe mal și intru în apa care îmi acoperă pielea, centimetru cu centimetru, părul mi se răsfiră pe suprafața ei și înot până la mijlocul lacului. Mă las pe spate și doar din când în când mai tulbur apa cu mâinile sau cu picioarele. Urmăresc ceva pe cerul ca un capac pus deasupra mea, sunt evident îngrijorată, acum totul e bine, dar știu că focul e aprins deja și în curând apa va începe să se înfierbânte și să clocotească. Simt prin toți porii pericolul, panica ce vibrează în undele lacului. Știu că ceva nu e în regulă și acest ceva e aici, ca o corabie într-un port pustiu. Cerul se întinde mare și negru, cu nori grei de ploaie. Nimic ascuns și totuși... Apoi, dintr-odată, văd fața schimonosită de durere și groază care mă privește de sus, e în norii care atârnă pe cer. Sângele mi se înfierbântă și clocotește, iar în secunda imediat următoare o mână mă înșfacă de plete și mă trage în jos, încerc să mă opun, mâinile și picioarele mele se mișcă haotic în apă, dar se apropie alții doi în stânga și în dreapta

Ana Donțu

mea și mă apucă de mâini, de picioare, toți mă trag spre fundul lacului, stratul de apă se îngroașă tot mai mult deasupra mea și văd din ce în ce mai blurat chipul ăla îngrozit din nori, pe care vântul l-a împrăștiat pe tot cerul.